

TAPANI BAGGE

MATSI

Koskela kutsui. Hän oli hankkinut lautasantennin, jolla näkyi kaikki maailman kanavat, ja nyt tuli Matsi: Arsenal–Liverpool. Minun suosikkini vastaan Koskelan suosikki.

Oli lauantai-ilta. Koskelan vaimo oli lähtenyt lasten kanssa mökille Tervakoskelle, pitsa pantu uuniin ja oluet korkattu. Koskela esitteli uuden satelliittiantenninsa kätevää kauko-ohjainta, jolla antennia voi kieputtaa katolla mihin asentoon tahansa.

Kunnes:

– No helvetti, nyt se ei liiku enää mihinkään suuntaan.

– Ei se mitään, jos matsi näkyy, lohduitin. – Se alkaa kohta.

– Ei se näy. Pitää mennä kääntämään antennia käsin.

– Mä voin mennä.

Kiipesin tikapuut ja lapetikkaat. Savupiipun luota Koskelan rintamamiestalo näytti yllättävän korkealta. Lautasantenni oli aivan talon päädyssä.

– Pitäisköhän tässä olla turvavaljaat? huikkasin Koskelalle. Hän oli tullut pihalle katsomaan.

– Siinä mitään tarvii. Anna mennä vaan!

Lähdin konttaamaan, polvet katonharjan kahta puolta. Pääsin noin metrin verran kymmenestä. Kun vasen farkunpolvi luisti peltikatolla, siirsin painoa oikealle ja sekin luisti. Terävä katonharja iski ikävästi nivusiin. Näin tähtiä ja horjahdin, tartuin kaksin käsin tanakasti harjapeltiin.

– Jatka vaan, Koskela yllytti. – Matsin alkuun on enää kolme minuuttia!

Hivuttauduin varovasti takaperin, kunnes selkäni törmäsi savupiippuun. Käännyin niin turvallisesti kuin osasin ja syleilin pellitettyä tiilihormia.

– Mä haluan valjaat, huusin Koskelalle.

– Mulla mitään valjaita ole. Ei oo hevostakaan.

– Jonkun narun kumminkin.

Koskela haki autotallista paksun sinisen nailonköyden. Se näytti epäilyttävän rispaantuneelta.

– Tää on mun hinausköyteni. Varo ettet katkase sitä.

En luvannut mitään. Koskela yritti heittää köyden minulle, mutta se juuttui ränniin. Hän hyppäsi ja kiskaisi roikkumaan jääneestä päästä. Kuului ikävä kirskahdus, ja puolet itäseinän rännistä rysähti maahan. Menessään se taisi osua Koskelaan.

Koskela kirosi ja palasi näkyviin päätään pidellen. Otsaan oli auennut palkeenkieli, josta virtasi verta.

– Kato nyt mitä sä teit, Koskela syytti.

– Jeesus auttaa, sanoin.

Koskela haki jeesusteippiä ja paikkasi otsansa. Heitti köyden kiepiksi olalleen, kiersi talon ja lähti kiipeämään katolle. Sotkeutui köyden kanssa seinätikkaiden yläpäähän ja lapetikkaiden alapäähän ja oli vähällä horjattaa maahan. Otti jalallaan tukea rännistä, joka rääkäisi ja jäi lerpalleen.

Koskela sai köyden irti ja tuli ylös, teki köyden päähän lasson ja pujotti sen savupiipun ympärille. Ojensi toisen pään minulle ja sanoi:

– Pistä toi kaulas ympärille.

Tyydyin sitaisemaan köyden kiinni vyöhöni. Lähdin taas hivuttautumaan kohti satelliittilautasta, nyt varmuuden vuoksi istuallani.

Pääsin perille talon päätyyn. Koskela nousi savupiipun vierellä seisomaan ja neuvomaan.

– Käännä ihan vähän tonne piharakennukseen päin. Vielä pikkusen.

– Tää on jotenkin jumissa...

– Habaa peliin!

Nousin polvilleni ja väänsin lujempaa. Lautanen sanoi kraak ja irtosi käteeni. Minä horjahdin liukumään päälle edellä lapetta pitkin. Puristin lautasta rystyset valkoisina, antennijohdon kiinnikkeet repeilivät. Aivan talon räystäällä jäin hetkeksi roikkumaan turvaköyden ja antennijohdon väliin. Ikävä kyllä turvaköysi oli

kietoutunut Koskelan jalan ympärille, ja nyt se kiskaisi hänetkin syöksyyn kohti räystästä.

Olin vähällä katketa keskeltä kahtia, kun köysi pysäytti minut olohuoneen ikkunan kohdalla, puolentoista metrin päässä maasta. Antenni pysyi tiukasti sylissäni, vaikka silmissä pimeni.

Kun taas näin jotain, katsoin maahan. Koskelaa ei näkynyt.

– Näkyykö matsi? Koskela kysyi räystäään tuntumasta. Hän oli jäänyt roikkumaan siitä pää alaspäin.

Katsoin olohuoneeseen. Telkkari näkyi hyvin, punavalkoiset joukkueet aloittelivat juuri peliä vihreällä veralla. Äänet jäivät ikkunan taakse.

– Haluutko että mä selostan sulle?

Totta kai Koskela halusi.

Puoliajalla Koskelan palovaroitin alkoi huutaa ja olohuone täyttyä savusta, jota puski keittiön puolelta.

– Pitsa tais kärähtää, sanoin Koskelalle. – Tästä ei kohta näe enää mitään.

Onneksi palokunta tuli, päästi meidät alas ja jätti ison tuulettimen lainaksi keittiöön. Koskela ja minä katsoimme loppumatsin savunhajuisessa olohuoneessa savuolutta särpien. Lautasantenni roikkui ikkunan takana turvaköyden varassa.

Liverpool voitti 3 – 2. Koskela tuuletti, mutta vain taloan.